

בבית המשפט העליון

רע"א 1379/14

לפני : כבוד השופט צ' זילברטל

המבקש : אריה רוטר, עו"ד

נ ג ד

המשיבים : 1. מקור ראשון המאוחד (הצופה) בע"מ (בפירוק זמני), באמצעות המפרק הזמני רו"ח חן ברדיצ'ב
2. שלמה בן צבי
3. פזית רבינא

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו ברע"א 13-10-25389 שניתן ביום 14.1.2014 על ידי כב' השופטת עפרה צ'רניאק

בשם המבקש : עו"ד יאיר בן דוד

בשם המשיבה 1 : עו"ד ליהיא יבלונקה

בשם המשיבים 2-3 : עו"ד אורי בן שלמה

פסק-דין

1. המבקש תבע את המשיבים בבית משפט השלום בתל אביב-יפו בתביעת לשון הרע בגין פרסום כתבה בעיתון "מקור ראשון". הכתבה עסקה בפעולת צוות חקירה שהוקם במשרד מבקר המדינה ושהמבקש נמנה על חבריו. הצוות עסק בבדיקת פרשה שבגדרה נחקר היועץ לביטחון לאומי עוזי ארד על ידי שירות הביטחון הכללי בנוגע להדלפת מידע סודי מלשכת ראש הממשלה. המבקש, שבעברו כיהן בתפקיד יועץ משפטי בשירות הביטחון הכללי, תואר בכתבה, בין היתר, כמי שעלול לטרפד את גילוי האמת, ובכותרת משנה נאמר על המבקש כי הוא "סוס טרויאני של השב"כ" במשרד מבקר המדינה. עוד נאמר בכתבה, כי במשרד המבקר "נלחשו הקבלות בין תפקידו של רוטר [המבקש, צ.ז.] בחקירת הפרשה הנוכחית לבין חלקו של יוסי גינוסר בפרשת קו 300".

בכתב הגנתם לא הכחישו המשיבים את עצם פרסום הכתבה, וטענו כי אין בה "לשון הרע" ומכל מקום עומדות להם הגנות שונות מכוח הוראות חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: החוק).

2. בקדם משפט מיום 2.9.2013 ביקש המבקש מבית משפט השלום כי המשיבים יחלו בהבאת הראיות, נוכח העובדה שהפרסום לא הוכחש על ידם. בית משפט השלום (כב' השופטת ר' פינצ'וק אלט) קיבל את בקשת המבקש והורה "על היפוך נטל הבאת הראיות, כך שהנתבעים יחלו בהבאת הראיות", בהוסיפו כי לכאורה יש בדברים שפורסמו משום לשון הרע. בית משפט השלום קבע כי גם אם יתכן שלמשיבים עומדות הגנות שונות מכוח החוק, "לא ניתן לחלוק" שבפרסום נכללו "הדברים שיש בהם כדי להשפיל אדם".

3. על החלטת בית משפט השלום הגישו המשיבים בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי. בפסק דין מיום 14.1.2014 העניק בית המשפט המחוזי (כב' השופטת ע' צ'רניאק) רשות ערעור וקיבל את הערעור. בית המשפט המחוזי ציין בפסק דינו, כי המשיבים הכחישו בכתב הגנתם כי הפרסום הוא בגדר לשון הרע, ונוכח זאת: "יש אם כך משום הכחשה של עובדות המקימות את עילת התביעה, ולכן לא היה מקום להורות בהחלטה שהמבקשים יחלו בהבאת הראיות". עוד ציין בית המשפט המחוזי, שככל שמדובר בנטל השכנוע או נטל הראיה, אין להידרש לסוגיות אלה אלא בסיום ההליך, זאת בהסתמך על רע"א 1540/13 גדלוב נ' הארגון מפעלי תחבורה בע"מ (5.5.2013), (להלן: פרשת גדלוב).

מכאן בקשת רשות הערעור.

4. המבקש טוען כטענת סף כי לא היה מקום למתן רשות ערעור בבית משפט קמא, שכן על החלטת בית משפט השלום לא ניתן להעניק רשות ערעור נוכח הוראת סעיף 61(6) לצו בתי המשפט (סוג החלטות שלא תינתן בהן רשות ערעור), התשס"ט-2009 (להלן: הצו), לפיה לא תינתן רשות ערעור על החלטה שעניינה, בין היתר, בסדר הבאת עדויות. לפיכך טוען המבקש, שפסק דינו של בית המשפט המחוזי ניתן "בחוסר סמכות ובניגוד לדין" ועל כן הוא "בטל מעיקרו". יצוין כי טענה זו לא הועלתה על-ידי המבקש בבית המשפט המחוזי, אך זאת, לטענתו, "בתום לב ובהיסח הדעת". לגופם של דברים טוען המבקש, כי הכחשת היותו של פרסום (שאין מחלוקת לגבי עצם פרסומו) משום "לשון הרע", אינה בגדר הכחשת דבר שבעובדה, וכאשר המשיבים הודו בעצם

הפרסום וטענו לקיומן של הגנות, יש בכך "הודאה והדחה" שמצדיקה קביעה לפיה המשיבים הם שיחלו בהבאת הראיות.

5. המשיבים 2 ו-3 סבורים כי אין מקום ליתן רשות ערעור, שכן הם לא הודו בכל העובדות שנטענו על ידי המבקש ועל כן לא חל הכלל הקבוע בתקנה 159 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 (להלן: התקנות) בדבר היפוך סדר הטיעון הרגיל במצב של "הודאה והדחה". לענין זה מדגישים המשיבים, כי הם לא הודו באחד משני יסודותיה של העוולה: בעוד שהם הודו בעצם הפרסום, הם לא הודו בכך שפרסום זה מהווה לשון הרע. בנוסף, נטען לפגמים שנפלו בהחלטת בית משפט השלום, שלא נומקה כראוי ושהתבססה על הנחות לכאוריות, על אף שעניינה היה בהיפוך הנטל. לטענת המשיבים הוראות הצו אינן מונעות מתן רשות ערעור על החלטת בית משפט השלום, כפי שנקבע בהחלטות השופט א' רובינשטיין ברע"א 4846/11 בר עידן יצור ופיתוח בע"מ נ' אברג'יל (10.8.2011) (להלן: פרשת בר עידן) וברע"א 7447/13 קרנית נ' אבו עדאר (10.11.2013). המשיבה 1 הצטרפה לתשובת המשיבים 2-3.

דיון והכרעה

6. לאחר עיון בבקשה ובתשובה מצאתי לנכון לדון בבקשה כאילו ניתנה רשות והוגש ערעור על פיה, כשהבקשה והתשובה תיראנה כסיכומים בכתב. ראיתי חשיבות בהבהרת סדרי הדין שיש להיזקק להם בהתדיינות אזרחית שעניינה תביעות פיצויים בגין פרסום שיש בו לשון הרע, השונים במספר עניינים מסדרי הדין האזרחיים "הרגילים"; מה גם שהתרשמתי, הן במקרה דנא והן במקרים אחרים, שקיימת אי בהירות מסוימת בסוגיות האמורות וראוי להעמיד דברים על דיוקם, במידת האפשר.

דין הערעור להתקבל.

7. באשר לטענות הסף המתייחסות לתחולת הצו: תחילה אציין, כי לטעמי אין להתייחס אל הוראות הצו כשוללות את סמכות השיפוט של בית המשפט באותם מקרים לגביהם נקבע בצו שלא תינתן רשות ערעור. לפיכך אין לומר על פסק דין שניתן לכאורה בניגוד להוראות הצו (כלומר, כשניתנה רשות ערעור מקום בו הצו קובע שלא תינתן רשות כאמור), שפסק דין זה ניתן "בחסר סמכות". אין בכוחו של הצו להתנות על סמכות שיפוט שנקבעה בחקיקה ראשית, במקרה דנא בסעיף 52 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984. תפקידו של הצו לכוון את אופן הפעלת שיקול דעת בית המשפט, ואף להגבילו, בבואו להחליט אם מקרה זה או אחר מתאים שתינתן לגביו

רשות ערעור. היה ובית משפט פועל שלא על פי הוראות הצו, לכל היותר ניתן לומר כי שגה, ויתכן שיהיה מקום להתערבות ערכאת הערעור. ואולם, אין לומר על פסק דין כזה שהוא ניתן "בחוסר סמכות" ועל כן הוא "בטל מעיקרו". על כן יש לדחות טענה זו של המבקש. כאמור, לכל היותר יכול המבקש לטעון לטעות שנפלה בהחלטת בית משפט קמא ליתן רשות ערעור כשהצו קבע שבנסיבות המקרה לא תינתן רשות ערעור.

בנסיבות אלה (כשאין מדובר בחוסר סמכות), משטענה זו הנוגעת לצו כלל לא נטענה בבית משפט קמא, אין לאפשר העלאתה לראשונה בבית משפט זה. די בכך כדי לדחות את טענת המבקש לענין הצו. מעבר לדרוש אוסיף, כי לטעמי, אף אם לא ארחיק לכת כחברי השופט א' רובינשטיין בפרשת בר עידן ולא אצטרף לדעתו לפיה מקום שעלולה להיגרם לבעל דין "פגיעה ממשית" על הוראות הצו לסגת, הרי שכאשר מדובר בשינוי סדר הבאת הראיות, באופן שמתקבלת החלטה לפיה הנתבע יחל בהבאתן (בניגוד לכלל הרגיל שבתקנה 158 לתקנות), ספק אם בפנינו החלטה המצומצמת לענין "סדר הבאת עדויות" כאמור בסעיף 1(6) לצו, שכן ההחלטה משליכה על סוגיית נטל הבאת הראיות. לענין זה ראו גם החלטת המשנה לנשיאה א' ריבלין ברע"א 5266/10 פלוני נ' מרכז רפואי (15.8.2010), אשר הבחין בין החלטות הקוצבות מועדים בלבד, לבין החלטות שבהן קציבת המועד היא משנית להחלטה אחרת, כגון החלטה המשנה את סדר הבאת הראיות בין בעלי הדין.

לשאלה מי מבעלי הדין יחל בהבאת ראיותיו חשיבות לא מבוטלת, כפי שהוסבר על ידי בבר"ע (מחוזי י-ם) 158/04 עזריאל אברמוביץ בע"מ נ' גליקסמן שיווק ביצים (1994) בע"מ (28.4.2004). כל בעל דין מעדיף שיריבו הוא שיחל בהבאת הראיות: שהרי נוח יותר לבעל דין להציג את ראיותיו-שלו רק לאחר שחברו חשף את מסכת ראיותיו. מעבר לכך – כל בעל דין שואף להיות האחרון שמביא ראיות, שכן אז הוא יכול להגיב לראיותיו של יריבו וקיימת תקווה שדבריהם של עדיו הם שיותירו חותם על בית המשפט, כמי שנשמעו אחרונים מבלי שהשיבו להם. כיוון שהכלל הרגיל בדבר נטל ההוכחה הוא שעל התובע מוטל נטל זה, נקבע גם הסדר הרגיל של הבאת הראיות באופן שהתובע אמור להחל בהבאתן. שינוי הסדר (ודוק – עסקינן בסדר הבאת הראיות ונטל הבאת הראיות ולא בסוגיה של נטל ההוכחה או נטל השכנוע) אינו מהלך קל ערך שניתן לכנותו כמהלך "טכני". סדר הבאת הראיות הוא גם נושא שלא ניתן לתקנו בסיום המשפט או במסגרת הערעור. היתרון הטקטי שיכול להיווצר לתובע שנקבע כי אינו חייב להתחיל בהבאת הראיות נותר בעינו, וככל שיתברר בהמשך שההוראה שניתנה לנתבע להחל בהבאת הראיות היתה שגויה, עלול להיגרם לנתבע נזק שיהא קשה לתקנו בדיעבד. כל זאת בניגוד לסוגיה של נטל השכנוע, לגביה נפסק שהעת

לקבוע מי הנושא בנטל היא רק בסיום ההליך – ראו האמור בפרשת גדלוב שהוזכרה לעיל.

האמור לעיל חורג אמנם מהדיון במשמעות הוראות הצו, אך הוא נועד להעמיד דברים על דיוקם בהקשר הכולל של הסוגיה בה אנו עוסקים. מכל מקום, נושא סדר הבאת הראיות הוא נושא שיכולות להיות לו השלכות בלתי הפיכות ועל כן נראה שראוי לפרש את הוראות הצו באופן שהן לא תחולנה על החלטה שעניינה בשינוי סדר הבאת הראיות לעומת הסדר "הרגיל". כזכור, בענייננו אין צורך לקבוע מסמרות בסוגיה, שכן המבקש כלל לא העלה ענין זה בבית משפט קמא. בין כך ובין כך, במקרה דנא הצו אינו מקים מכשול בפני בעלי הדין, לא בפני המשיבים בבית המשפט המחוזי ולא בפני המבקש בבית משפט זה.

7. מכאן לגופם של דברים: התדיינות שעניינה בירור תובענה לפיצויים בגין לשון הרע שונה בפרמטרים דיוניים אחדים מהתדיינות אזרחית אחרת. לטעמי, כאשר נבחנת סוגיה שבסדרי דין בגדרה של התדיינות כאמור, יש לתת את הדעת למאפיינים הייחודיים של ההליכים בתובענות שמכוח החוק, ובעיקר לשני כללים דיוניים: האחד, עניינו פיצול הדיון בין שאלת האחריות (לרבות בירור טענות ההגנה) לבין שאלת הנזק; השני, עניינו בזכות התובע להביא "ראיות סותרות", כקבוע בסעיף 18 לחוק. להלן אסקור כללים אלה ואראה כיצד הם משליכים גם על ענייננו.

8. ככלל, ראוי שפיצול דיון בין שלב החבות ובין שלב הנזק ראוי שייעשה רק במקרים חריגים. את עמדתי בנדון פירטתי בהרחבה בפסקאות 10-11 של ההחלטה ברע"א 4878/12 מנהלת המחלקה לרפואה תעסוקתית, קופת חולים "כללית" נ' פלוני (10.10.2012), ואסתפק בהפניה להחלטה הנ"ל. אלא שדווקא בתובענות שעל פי החוק נהוג לפצל את המשפט לשלבים, לשלב האחריות ושלב קביעת הנזק. נוהג זה, שלמעשה הפך להלכה פסוקה, נובע בעיקרו מהוראות סעיף 22 לחוק, כפי שעמד על כך בית משפט זה ברע"א 3576/94 השיקמה הוצאה לאור בע"מ נ' דום פ"ד מה(4) 388, 392 (1994), כדלהלן:

"על פי האמור בסעיף 22(2), אין להביא במשפט אזרחי בשל לשון הרע ראיות או לחקור בדבר שמו הרע של התובע או בדבר אופיו, עברו, מעשיו או דעותיו הפגומים, ככל שאלה אינם נוגעים במישרין ללשון הרע, אלא אם הוחלט קודם שהנתבע חייב בפיצויים ובית המשפט התיר את הבאת הראיות או החקירה לצורך החלטה בדבר שיעורם. הפועל היוצא מסעיף זה הוא,

שהדיון בתביעה בשל לשון הרע מתפצל כך שתחילה נדונה שאלת החבות ורק בשלב שני, אם נקבעת חבות, נידונה שאלת גובה הפיצויים (...)

ההיגיון והתכלית שביסוד הוראת סעיף 22 לחוק הוא הרצון למנוע חיטוט בעברו של התובע או הנאשם, העלול להביא לפגיעה בשמו הטוב, כשחיטוט כזה עלול להיות מיותר, אם תדחה תובענת התובע בשל העדר חבות מצד הנתבע או אם יזוכה הנאשם" (ההדגשה הוספה).

כאשר אין מפצלים את הדיון כאמור לעיל, כך שסוגיית הנזק אמורה להיות נדונה ביחד עם שאלת האחריות, פשיטא שהתובע יתחיל בהבאת הראיות (אורי שנהר דיני לשון הרע 465 (1997), (להלן: שנהר). ואולם, כאשר מפוצל הדיון, כפי שכרגיל ראוי שייעשה בתביעות בגין לשון הרע, כך שסוגיית הנזק אינה עומדת לדיון בשלב הראשון של המשפט, עשוי להיווצר מצב שהנתבע יחל בהבאת הראיות. מצב שכזה ייווצר כאשר הנתבע אינו מכחיש את עצם הפרסום ואת היותו המפרסם, שכן אז לא נותר לתובע להוכיח דבר (בשלב זה). עמד על כך המלומד שנהר בספרו הנ"ל:

"... אם בית המשפט מפצל את הדיון ודן תחילה בעניין החבות, עשוי נטל הבאת הראיות בשלב ההכרעה בשאלת החבות לעבור לנתבע. במקרים רבים מודים נתבעים במשפטי לשון הרע בכך שפרסמו את הפרסום המיוחס להם ובכך שהוא מהווה 'לשון הרע', והם מבקשים לפטור אותם מאחריות רק בטענה שעומדות להם ההגנות הקבועות בחוק. אם כך עושה הנתבע, צריך נטל הבאת הראיות בשלב קביעת החבות לעבור אליו. משנקבע כי הנתבע אכן נושא בנטל הבאת הראיות, יפתח פרק שמיעת הראיות במשפט בהבאת ראיותיו של הנתבע, אשר ינסה להוכיח באמצעותן כי עומדת לו הגנה" (שם, שם).

לענין זה ראו גם רע"א 1813/12 חזה נ' אלוני (6.5.2012) בפסקה 10 (להלן: פרשת חזה).

9. כאמור לעיל, המשיבים טוענים, בהקשר הנדון, כי על המבקש (התובע) להחל בהבאת הראיות כיוון שהם לא הודו בכך שהפרסום מהווה לשון הרע, והודו רק בעצם הפרסום. אלא שסוגיה זו, של היות הפרסום "לשון הרע", אינה נבחנת על פי ראיות ואין להביאן לצורך הכרעה בשאלה האם מדובר ב"לשון הרע" אם לאו. נפסק, כי: "השאלה האם התקיימה הגדרת היסוד 'לשון הרע' הקבוע בסעיף 1 לחוק איננה שאלה עובדתית המצריכה שמיעת ראיות" (רע"א 7943/01 נור נ' יערי (16.10.2001); ע"א

334/89 מיכאלי נ' אלמוג פ"ד מו(5) 555, 562 (1992); ת"א (שלום י-ם) 17597/00 העצני נ' אורן (7.1.2003), מפי השופט נ' סולברג, וההפניות שם).

גם המלומד שנהר התייחס לסוגיה זו באמרו כי:

"שאלת היותו של הפרסום 'לשון הרע' מוכרעת, כאמור על פי מבחן אובייקטיבי, ולפיכך הוכחת יסוד ה'לשון הרע' צריכה להיעשות באמצעות הפרסום בלבד. בית המשפט לא יתיר בדרך כלל הבאת ראיות להוכחת לשון הרע שבפרסום או להוכחת התייחסותה למי שטוען כי הוא נפגע" (שנהר, 141).

נמצא, כי אין התובע צריך "להוכיח" בעובדות ובראיות שהפרסום מהווה "לשון הרע", זאת יעשה באמצעות טענות משפטיות. אם כך הוא, בשלב זה לא נותר לתובע להוכיח דבר שעה שהנתבע מודה בעצם הפרסום ובאחריותו לו, ועל-כן נקבע, כאמור, כי במצב דברים זה, הנתבע הוא שיחל בהבאת הראיות. מדובר, אפוא, בהיבט מיוחד של "הודאה והדחה" המאפיין הליכים לפי החוק, והמתקיים על-אף שאין הודאה בטענות לעניין הנזק ועל-אף שאין הודאה בטענה המשפטית כי הפרסום מהווה "לשון הרע" (דהיינו, שהוא נועד להשפיל, לבזות וכו').

10. סיכום ביניים: בנסיבות המקרה הנדון, נוכח ההודאה בפרסום, היה מקום לקבוע, כפי שקבע בית משפט השלום, כי על המשיבים (הנתבעים) להחל בהבאת הראיות. אלא שתנאי מוקדם לכך הוא שהדיון יפוצל באופן שתחילה תתברר סוגיית האחריות. בענייננו, לא מצאתי החלטה של בית משפט השלום הקובעת כך. לא זו אף זו: בהחלטתו מביא את משפט השלום את טענת המשיבים - המתנגדים לכך שהם יחלו בהבאת הראיות - לפיה על המבקש להוכיח גם את נזקו ועל כן עליו להתחיל בהבאת העדים. ואולם, אין לכך התייחסות נוספת בהחלטה. כאמור, לכאורה היה מקום להורות על פיצול הדיון, כתנאי לאפשרות לחייב את המשיבים להחל בהבאת הראיות, אך הדבר לא נעשה, לפחות לא במפורש. מכאן להוראות סעיף 18 לחוק.

11. סעיף 18 לחוק קובע לאמור כדלהלן:

"הביא הנאשם או הנתבע ראיה או העיד בעצמו כדי להוכיח את אחת ההגנות הניתנות בחוק זה, רשאי התובע להביא ראיות סותרות; אין בהוראה זו כדי לגרוע מסמכות בית המשפט לפי כל דין להתיר הבאת ראיות על-ידי בעלי הדין".

כלומר, הראיות שמטרתן לסתור את הראיות שהובאו על ידי הנתבע לצורך הוכחת קיומה של הגנה, תובאנה על ידי התובע רק לאחר הצגת הראיות על ידי הנתבע. המחוקק לא הסתפק בעניין זה בהוראה הכללית שבתקנה 158(א)(1) לתקנות, הקובעת שלבית משפט שיקול דעת האם להרשות לתובע להביא ראיות מפריכות (בחוק הן מכונות "ראיות סותרות"). בשל אופייה המיוחד של תביעה לפי החוק, מלכתחילה אין דורשים מהתובע להציג את כל ראיותיו בעניין החבות כמקשה אחת, כולל הראיות שנועדו להשיב לטענות ההגנה של הנתבע, ומאפשרים לו, כעניין שבזכות ולא בשיקול דעת בית המשפט, להביא ראיות מפריכות (בר"ע 228/75 ברקן נ' תמרי פ"ד ל(1) 470 (1976)).

נוכח הוראת סעיף 18 לחוק, המתירה לתובע, בכל מקרה וללא קשר לשאלה מי פתח בהבאת הראיות, להביא ראיותיו לשם הדיפת הראיות שהנתבע הציג לביסוס ההגנות שהחוק מעמיד לרשותו רק לאחר שהנתבע סיים בהבאת הראיות, נראה כי מהלכיו של המבקש דנא הם, במידה רבה, "סערה בכוס מים". שהרי הזכות המלאה שסעיף 18 מקנה לתובע, להביא ראיות לסתור את הראיות שהובאו על-ידי הנתבע להוכיח קיומה של הגנה, פוטרת אותו מהצורך להציג ראיות אלה בשלב מוקדם יותר. כך, אם התובע יצטוו להתחיל בהבאת הראיות (כפי שהורה לו בית המשפט המחוזי בענייננו), די לו בהצגת הפרסום (שממילא לא היה שנוי במחלוקת) ואז, מניה וביה, יצטרך הנתבע להוכיח את ההגנות להן הוא טוען (ראו ההחלטה בפרשת חזה). עולה מכך, שההתדיינות בשלוש ערכאות בשאלה מי אמור להתחיל בהבאת הראיות לא היתה מחויבת המציאות במקרה הנדון, נוכח מצבו של המבקש על פי סעיף 18 לחוק, שבכל מצב מעניק לו את זכות "המילה האחרונה".

12. על יסוד כל האמור לעיל אני קובע כי דין הערעור להתקבל ודין פסק דינו של בית המשפט המחוזי להתבטל, שכן בכפוף לנושא פיצול הדיון, היה מקום להורות למשיבים להתחיל בהבאת הראיות. עם ביטולו של פסק הדין האמור, תעמוד על כנה החלטת בית משפט השלום, המשקפת את הדין הקיים, בהנחה שיובהר כי הדיון יפוצל כך שתחילה תתברר שאלת האחריות. אם, מטעם כלשהו, ימצא בית משפט השלום לנכון שלא לפצל את הדיון, כי אז יהא על המבקש להתחיל בהבאת הראיות, אלא שגם במצב זה הוא רשאי להציג את הראיות המיועדות לסתור את טענות ההגנה שמכוח החוק, רק לאחר שהמשיבים יציגו ראיות אלה.

בסופו של יום התקבלו עיקרי טענות המבקש, גם אם לא תמיד מטעמיו. אלא שכפי שהוזכר, נדמה שהעסקת שלוש ערכאות בסוגיה שהתועלת המעשית שבצידה אינה רבה (נוכח הוראת סעיף 18 לחוק), לא היתה מחויבת ולפיכך לא ייעשה צו להוצאות.

ניתן היום, כ"ט באב התשע"ד (25.8.2014).

ש ו פ ט